

Der er i så fald tale om et »oprindeligt trepartsforhold«, jfr. bemærkningerne til § 1, stk. 2, nr. 2.

Kontoaftalen skal være indgået senest samtidig med købet.

Til § 4

Bestemmelsen svarer med en enkelt ændring (tilføjelsen af stk. 3) til § 4 i betækningsudkastet.

Til stk. 1.

Loven gælder principielt alle kreditkøb. § 5 undtager dog visse kreditkøb, og efter § 6 har parterne i køb, som ikke er forbrugerkøb eller køb med ejendomsforbehold, adgang til at aftale, at loven ikke skal finde anvendelse.

Til stk. 2.

Den beskyttelse, lovforslaget giver kreditkøberne, er størst ved forbrugerkøb, og en række af lovforslagets bestemmelser angår derfor kun forbrugerkøb. Dette gælder lovforslagets §§ 8, 9, 10, 13, 17, 19, 23, 28, stk. 2, og stk. 3, 4. pkt., § 32, stk. 2, §§ 33, 34, 39 og 40. Som omtalt i afsnit 7.b. i de almindelige bemærkninger finder justitsministeriet det i den forbindelse vigtigt at opnå en entydig forbrugerdefinition i den civilretlige lovgivning om forbrugerbeskyttelse. Lovforslagets forbrugerdefinition, hvis købet ikke er et kontokøb (nr. 1), er derfor udformet i overensstemmelse med definitionerne i rentelovens § 7, stk. 1, dørsalgslovens § 1, stk. 2, og købelovens § 4 a. Lovforslaget indeholder derudover en særlig forbrugerdefinition for kontokøb (nr. 2).

Til nr. 1. Afgrænsningen af forbrugerkøb sker ved en beskrivelse af parterne i aftalen. Sælgeren skal være en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv. Køberen – forbrugeren – beskrives gennem sit formål med købet. En forbruger er en person, der har købt en genstand, der hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse, dvs. privat brug eller forbrug. For at et køb kan anses for et forbrugerkøb, kræves dog yderligere, at sælgeren vidste eller burde vide, at det købte hovedsagelig var bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for køberen. Bevisbyrden for, at et køb ikke er et forbrugerkøb, påhviler kreditor, jfr. lovforslagets § 7.

Med hensyn til den nærmere forståelse af de enkelte led i definitionen henvises til betænkningen s. 60–62.

Kreditkøbsudvalget nævner s. 60 i betænkningen, at som forbrugere kan kun anses fysiske per-

soner, herunder grupper af fysiske personer, der optræder i fællesskab. Justitsministeriet er enig i, at det typiske vil være, at det er en eller flere fysiske personer, som optræder som forbrugere, men finder dog, at også køb, som foretages af ikke-erhvervsdrivende foreninger, f. eks. sportsklubber, må anses som forbrugerkøb, medmindre købet undtagelsesvis har et erhvervsmæssigt sigte. At den virksomhed, der foretager købet, ikke tilstræber en økonomisk gevinst, er dog ikke tilstrækkeligt til at anse købet for et forbrugerkøb. Indkøb til skoler, plejehjem eller lignende vil f. eks. ikke være forbrugerkøb. Tilsvarende gælder køb, der foretages af det offentlige.

Til nr. 2. Bestemmelsen fastsætter, hvornår et kontokøb har karakter af forbrugerkøb. Ved kontokøb, hvor kreditten ikke er knyttet til et bestemt køb, lægges vægt på kontohaverens hovedsagelige formål med at indgå kontoaftalen. Er den ved kontoaftalen aftalte kredit hovedsagelig bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for køberen, og den, med hvem køberen indgik kontoaftalen, vidste eller burde vide dette, betragtes køb, som indgås i henhold til kontoaftalen, som forbrugerkøb. Der er tale om en helhedsafgørelse, således at enten er alle kontokøbene forbrugerkøb, eller også er ingen af dem det, og det er således uden betydning, hvilken opfattelse sælgeren måtte have i relation til det konkrete køb, jfr. nærmere betænkningen s. 62.

Til stk. 3.

Efter definitionen i stk. 2 er køb mellem private ikke forbrugerkøb. I betænkningen s. 61 anfører kreditkøbsudvalget, at sådanne køb imidlertid skal anses for forbrugerkøb, hvis aftalen om køb er indgået eller formidlet for sælgeren af en erhvervsdrivende. Dette svarer til bestemmelserne i dørsalgslovens § 1, stk. 4, og i købelovens § 4 a, stk. 2. Da spørgsmålet som nævnt er udtrykkeligt reguleret i dørsalgsloven og købeloven, har justitsministeriet fundet det rigtigst også i kreditkøbsloven at regulere dette i selve lovteksten.

Til § 5

Bestemmelsen svarer med enkelte ændringer til § 5 i kreditkøbsudvalgets lovudkast.

Til stk. 1.

Bestemmelsen undtager helt kortvarige kreditter fra lovens anvendelsesområde, idet loven, hvor købesummen kan kræves betalt senest en måned